

Anselm Grün: A SZENTEK, A REMÉNY JELEI... - 2. rész

A szentekről szóló legendák konkrét, történelmi emberekre vonatkoznak, de tulajdonképpen céljuk, hogy arról meséljenek, hogyan munkálkodik Isten az emberen. És ez a munkálkodás nem kötődik egy történethez és egyetlen történelmi személyhez. Mindig történik. Azáltal, hogy halljuk a legendát, és elmélkedünk róla, növekednie kell bennünk – itt és most – a bizalomnak: Isten ma ugyanúgy munkálkodik rajtunk, mint annak idején a szenteken. A legenda bízik a kegyelemben, amely minden embert meg tud változtatni. A legendák megmutatják, hogy Isten leszáll az emberhez, és törődik egyéni bajaival. Elvezeti őt ennek a kornak szorongatásain át a mennyei beteljesedésre. A legendáknál tehát nem az a lényeg, hogy történelmileg igazak-e, hanem az, hogy egy belső szabadságot írnak le: az isteni munkálkodás igazságát az emberen. E mögött az ép és szabad ember, s egy békés világ képe áll. Ezt a képet vetítik bele a konkrét történetbe, mert a legenda meg van győződve arról, hogy Isten belenyúl a történelembe, átjárja Lelkével, és alakítja azt. Ez tehát a legendák magja: Isten a szentekben példászerűen megmutatta, hogyan tudja meggyógyítani és átalakítani az embert egy egészen konkrét történelmi helyzetben. Azáltal, hogy egy konkrét emberben az üdvösséget és a szentet érvényre juttatja, erősíti abba vetett reményünket, hogy a mi szükségünket is megfordítja, és a szenvedésünket üdvösségünkre változtatja. Így a szentek számunkra a **remény jelei**. De úti kísérőink is Istenhez vezető személyes utunkon. Döntő tehát ez az út, amelyen megtapasztaljuk a gyógyulást és a szabadulást. Különböző utak vannak, amelyeken a szentek vezethetnek bennünket.

Az első út a **közbenjárás**. Hívő keresztények a szentekhez fordulnak és kérik őket, hogy járjanak közben értük Istennél. Természetesen mondhatjuk, hogy közvetlenül Istenhez kellene fordulnunk, a szentek közvetítése nélkül. Ez teológiaiailag rendben van. És tényleg nem is szükséges, hogy a szentekhez forduljunk. De emberileg mégis szükségünk van a tudatra, hogy Istennél olyan emberek képviselnek bennünket, akik – mint mi magunk – saját magukon megtapasztalták ennek az életnek bajait. Az emberek egymás közti szolidaritása válik ezen a módon érthetővé. Hiszünk a szentek közösségében, akik Istennél vannak. Fordulhatunk hozzájuk azzal, hogy ügyünket vigyék Isten elé. E mögött egy ősi emberi érzés illetve tapasztalat áll: Ahogy más embereket megkérünk, hogy imádkozzanak értünk, úgy kérjük meg a szenteket is. Úgy érezzük, szolidaritásuk és együttérzésük hordoz minket. Akkor nem vagyunk egyedül Isten előtt. És azáltal, hogy a szentekhez fordulunk, általuk megtaláljuk az utat Istenhez. Azáltal, hogy náluk vagyunk, már közel vagyunk Istenhez is.

A második út az **elmélkedés a legendáról**. Azáltal, hogy Isten előtt a legendával foglalkozunk, megnyílik szívünk Isten számára. Elkezdünk bízni abban, hogy Ő a mi szenvedéseinket is megváltoztathatja, és hogy ezt meg is fogja tenni. A legenda elbeszélése nem csak egy elmúlt történetet mutat meg nekünk. A mi jelenünknek szól, vagyis annak, hogyan bánunk mi saját problémáinkkal, és hogyan tudjuk azokat odatartani Istennek. A szentek legendái olyan élettémákat érintenek, amelyek a mi élettémáink is. A szentek megtanítják nekünk, hogyan sikerülhet életünk, és hogyan tudunk együtt élni sérüléseinkkel és sebeinkkel,

kudarcainkkal és töréseinkkel anélkül, hogy miattuk megtörnénk. Megtanítják nekünk, „hogyan kellene élnünk”.

A harmadik út egy mindenekelőtt a katolikus hagyományban jellegzetes, de időközben ökumenikusan is egyre inkább felfedezett vallási gyakorlaton át vezet: a **zarándoklat**. Sok szentet meghatározott helyeken tisztelnek. Azáltal, hogy útra kelek, hogy ott imádkozzam Istenhez, a szent egy teret kínál nekem, amelyben önmagamot és szenvedéseimet Isten kegyelmébe tarthatom. Ennek a térnek spirituális légtörést érezhetően és megtapasztalhatóan a szent reménye adja. A zarándokhelyeket az emberek újra és újra különleges erő helyeként tapasztalják meg. Egy ilyen hely segít nekem, hogy bizalommal telve forduljak Istenhez, és remélek szorultságom megváltozásában: Útra keltem. Távolságot nyertem mindennapi problémáimtól. Az idegenben, a szent helyen remélhetem, hogy meghasonlott és sebzett életem éppé és egésszé válik.

A hívő ember számára éppen abban a szentek a remény aktuális jelei, hogy Isten a mi korunk szorongatásait is meg fogja fordítani. Párhuzamot vonhatunk egy konkrét történelmi helyzet és korunk között. Az üdvösség, amely Jézus történelmében valósággá vált, újra és újra ki akar bontakozni a történelemben. És a történelem meghatározott emberein láthatóvá válik. A történelem tanítómester. Aki nem fontolja meg a múltat, az annak ismétlésére kényszerül. A szentek legendái megmutatják nekünk, hogy a történelem folyamán az emberek hitben újra és újra legyőzték a világot, és hogy koruk kevésbé épületes, sőt néha brutális valóságának ellentmondása nem tudta elpusztítani őket. Így erősítik bennünk is a gyógyulásba és a szabadításba vetett reményt, vagyis abba, hogy bennünk is van valami, aminek nem árthatnak a kor szorongatásai, mert már felemeltetett Isten üdvösségébe, mert már részesült a beteljesedésben, a béke és a szeretet országában.

Sok szent legendájában előtérbe kerülnek kevésbé épületes vonások is. Ez nem mindig egy ép világ. Érezzük, hogy ezeken az embereknél keresztül kellett menniük szükségén és magányon, kétségen és sötétségen, kísértésen és támadáson. Sok szent éppen azért vonzotta magához minden kor emberét, mert történetükben nemcsak saját sötét és megosztott érzéseiket találták meg, hanem itt találkoztak az istenkereséssel is, amely új távlatokat adott saját keresésüknek. Hagyták, hogy megérintse és felrázza őket. Ezek a legendák bátorságot adtak nekik, hogy odatartsák Istennek saját sötétségüket és megosztottságukat, hogy gyógyulást várjanak Tőle.

Nem kell, hogy úgy érezzük, szükségünkben magunkra vagyunk hagyva. Aki régi templomokban a falakat szemléli, megsejtheti, hogy a szentek valóban itt vannak körülöttünk, hogy úgyszólván körülvesznek bennünket. Ha imádkozunk, együtt imádkozunk velük és rájuk tekintve Istenhez. A szentek felnyithatják szemünket, hogy életünkben hordozva és védve tudjuk magunkat, és lelkünk mélyén minden szükségünkben bízunk egy nagyobb hatalom segítségében.

Híres zarándokhelyeink - 1. rész

„A bajor Lourdes” - Altötting (Németország)

„A bajor Lourdes”-nak is nevezett altöttingi Mária kegyhely Lourdes, Fatima, Czestochowa és Loreto mellett Európa leghíresebb zarándokhelyeinek egyike. A városka Bajorország délkeleti részén, Münchentől 90 kilométerre keletre található. Nem messze van innen Marktl am Inn, XVI. Benedek pápa szülővárosa. Altötting életének meghatározója a drágakövekkel kirakott Fekete Mária-szobor, amelyet az apró, hangulatos kegykápolnában, a barokk palotákkal övezett Kápolna téren őriznek. A hársfából készült Mária-szobrot 1330 körül alkotta egy feltehetően felső-rajnai mester. A „Fekete Mária” nevet azért kapta, mert idővel a fa megsötétült a gyertyák füstjétől.

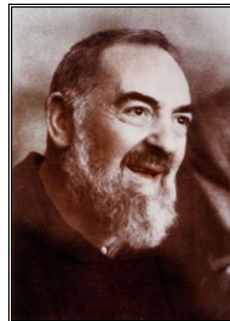
A nyolcszögletes alaprajzú szentély 700 körül épült, és eredetileg ókeresztény keresztelőkápolna volt. A legenda szerint itt állt az a keresztelő-medence, melynek vizével Rupertus von Salzburg püspök katolikusnak keresztelte az első bajor herceget. A kápolnában 1330 körül helyezték el a Szűzanyát és a Gyermeke Jézust ábrázoló híres szobrot. 1489 után két alkalommal is megjelent a hívek előtt Szűz Mária, s ezután több csodás gyógyulás történt. A rendkívüli események nyomán a szentélyt „Bajorország szívének” nevezték el, és megérkeztek az első zarándokok. Napjainkban évente egymillió ember keresi fel ezt a helyet, különösen a tavasztól őszi időszakban. Sokan gyalog jönnek, akár igen távoli helyekről is. A híres zarándokok között meg kell említeni II. János Pál pápát - ezen esemény emlékét őrzi a pápa képmása a Szent Magdolna templom homlokzatán - és XVI. Benedeket.

A szentély jellegzetessége az a több mint kétezer, részben a kápolnán belül, részben a kinti árkádok alatt elhelyezett fogadalmi táblácska, amelyek között igen különlegeseket is találunk. A kápolna külső falait a gyógyultak távozó emberek itt hagyott mankói borítják. Itt őrzik ezenkívül - ezüsturnába rejtve - valamennyi bajor királynak, köztük az 1886-ban elhunyt II. Lajosnak, továbbá a Wittelsbach család más nemes tagjainak a szívét.

Amióta az altöttingi kapucinus kolostor kapusát, a parzhami Konrad Birndorfer testvért boldoggá (1930), majd Parzhami Szent Konrád néven szentté (1934) avatták, az ő sírját is sok zarándok keresi fel a kapucinus templomban.

A Mária-kultusz csúcsát a virágvasárnaptól húsvéthétfőig tartó ünnepek jelentik, melyek során a vallásos szertartásokon kívül egyházzenei koncerteket is rendeznek. Ugyancsak több ünnepség zajlik Mária havában, májusban, ilyenkor van ugyanis pünkösöd és a Corpus Domini-körmenet. Augusztus 15-én pedig a város utcáit bejáró fáklyás felvonulással emlékeznek meg Mária mennybeviteléről.

„Viselj mindent békével!
A megtérés érdekében tégy mindent
az isteni igazságszolgáltatás mérlegére!”

Padre Pio

3/12.

A GENOVAI ASSZONY

Egy este a Kegyelmes Miasszonyunk Hotel társalgójának kandallójánál üldögéltünk. Kiváló alkalom volt arra, hogy összevevessük a San Giovanni Rotondóban szerzett élményeinket. Leginkább egy előkelő genovai hölgy szerette volna megosztani velünk saját tapasztalatait, aki, elmondása szerint, aznap reggel gyönt Pio atyánál. Amikor ő került sorra a gyóntatószékben, csak ennyit tudott mondani: - Pio atya, négy évvel ezelőtt elveszítettem a férjemet, és azóta nem jártam templomban. - Csak mert elvesztetted a férjedet, Istent is elvesztetted? Menj innen! Menj innen! - mondta neki Pio atya ridegen, és minden további nélkül betette mögötte a gyóntatószék ajtaját. Az asszony alig hitt a fülének, mivel még soha senki sem mert így beszélni vele. Mit tehetett volna? Csak annyit, hogy felállt és elment. Hosszú utat tett meg Genovából, több napot várt, hogy sorra kerüljön a gyónásnál, és Pio atya csak ennyire méltatta: „Menj innen!” Férje halála túl nagy csapás volt számára a sok-sok évnyi boldog házasság után, amelyet soha semmi sem árnyékolta be. Azt gondolta, hogy Pio atya megérti majd a férje elvesztése felett érzett fájdalmát, és néhány jó szóval megvigasztalja. Ehelyett, hatalmas csalódására, elküldte - méghozzá milyen modorban!

Amikor kilépett Pio atya gyóntatószékéből, hirtelen erős késztetést érzett, hogy megbékéljen Istennel. Ezért visszament egy másik kapucinus baráthoz, és neki is elmesélte a történetét. Ugyanazon a reggelen, hogy az ő szavait idézzem, élete legjobb gyónásában volt része. Nagyon boldog volt, és úgy érezte, hite visszatérését Pio atya szavainak köszönheti. Majd az oltáriszentségtől való sokévi távollét után magánál Pio atyánál áldozott. Azon a napon, amikor hazaindult San Giovanni Rotondóból, ismét találkozott Pio atyával, ez alkalommal az atya bátorító szavakat mondott neki, és megáldotta. Így az asszony is meglepődve és nyugodt szívvel térhetett haza.

(Madame Katharina Tangari: Történetek Pio atyáról)